

Lespezi de cer

Silvia Rîșnoveanu

LESPEZI DE CER

Aș fi vrut să te-ating
dar acum nu mai pot
de sub lespezi de cer,
din tăceri să te scot,
nu mai pot să mai fac
să-ți mijească tulpini,
chiar de-n mine-au rămas,
încă vii, rădăcini.

Cântul tău nu mai e...
și în suflet mi-e vid,
de-ai fi fost cel puțin
o frântură de lied
sau un tril de viori,
să te-ascult... dar în van...
note-ntregi au murit
așteptând un pian.

Dorul tău lăcrimează-n
retină prea des
ca să pot să te plâng
într-un vers ne'nțeleș
de noianul de muguri
ce nu s-au deschis
nici sub lespezi de cer,
nici pe ram de cais.

Aș fi vrut să te văd
și-n spre stele-am strigat,
între îngeri să fii
poate-un înger uitat
și de-aceea, ascuns
în uitare de tot,
nu mai poți să te-arăți,
să te văd nu mai pot?

Dacă-n suflet, adânc,
în genunchi aș cădea,
oare-atunci m-ai simți,
oare-atunci m-ai vedea,
pentru mine-n sfârșit

ai învinge tăceri?
Pe sub lespezi de cer,
nasc mereu primăveri.

Hamburg, 14.03.19